

[Elmquist.]

steren, om Ministeren deler denne min Anskuelse, eller om den højtærede Minister mener, at de internerede vil kunne gennemføre et Krav om Erstatning efter den almindelige Lovgivning, som vi har i Øjeblikket. Hvis den højtærede Minister nemlig er enig med mig i, at man ikke kan gøre dette, synes jeg ikke, den højtærede Minister skulde have givet sin Tilslutning til, hvad der staar i Betænkningen, for saa kan det ærlig talt kun vildlede de internerede med Uvner til deres Rettigheder.

Jeg skal ikke sige meget mere om det foreliggende Lovforslag. Jeg skal kun bemærke, at jeg er ganske enig med de af Ordførerne, der har kritiseret den lave Erstatning, der er Tale om her. Det er jo et ganske lille Beløb, og det er jo ganske givet, at hvis de internerede vil søge Adgang til efter Loven at faa Erstatning, vil det være nødvendigt for dem at sikre sig Hjælp, Sagsførerhjælp eller anden Hjælp; og saa skal de have Udgifter dertil, hvorved Beløbet bliver yderligere reduceret.

Jeg skal i øvrigt ikke fremsætte flere Bemærkninger med Hensyn til Loven. Jeg har ønsket at gøre disse Bemærkninger, fordi jeg gerne vil have Lov til at understrege, at jeg ikke ønsker — navnlig da det er sagt, at vi Jurister har saa stort Ansvar — at være med til flere Særdomstole og derfor heller ikke kan medvirke til dette Lovforslags Gennemførelse.

Med Hensyn til den Diskussion, der er ført angaaende de afsagte Dømmes Strenghed og om, hvorvidt de er i Overensstemmelse med de Forudsætninger, hvorunder Loven er givet, vil jeg gerne til Slut bemærke, at jeg fra forskellige Sider har set Kritik fremført over, at den højtærede Indenrigsminister har udtalt sig om disse Dømmes Strenghed og har udtalt, at de ikke var i Overensstemmelse med de Forudsætninger, hvorunder man havde vedtaget Lovene. Selvfølgelig har vi Rigsdagsmænd, vi Lovgivere, Ret til over for Domstolsmagten at erklære, at Domstolene efter vor Mening gaar langt, langt videre, end det har været tilsigtet af os. Allerede i de Betænkninger, vi afgiver, og i de Udtalelser, vi fremsætter her i Rigsdagen, giver vi Domstolene en Rettesnor for, hvorledes vi mener, Lovene skal fortolkes; det staar naturligvis Domstolene frit for, om de vil følge den Rettesnor eller ej, men deri ligger ogsaa, at vi uden at krænke Domstolene maa have Lov til at sige til, naar vi mener, at Domstolene ikke dømmer i Overensstemmelse med, hvad der har været vor Mening med Lovene.

Og her vil jeg gerne have Lov til ganske kort — jeg skal ikke komme længere ind i den Diskussion, da det er sagt saa udmærket fra anden Side — at sige, at vi ude omkring i Landet, hvor dette Spørgsmaal bliver diskuteret, maa have Lov til at gøre opmærksom paa, at vi havde store Betænkeligheder ved at gaa med til Lovens Bestemmelser.

Vi maa have Lov til at sige, at naar vi gik med, var det udtrykkeligt i Tillid til den højtærede Justitsminister; der, saaledes som det ærede Medlem Hr. Rytter og det ærede Medlem Hr. Lannung ogsaa fremhævede, over for vore Betænkeligheder i Landstinget udtalte, at han vilde paalægge Anklagemyndigheden at undlade Tiltale i alle Tilfælde, hvor det vilde virke ubilligt at drage vedkommende til Ansvar. Vi maa have Lov til at sige, at naar vi stemte for Loven, var det i Tillid til disse to Ting; at det kun vilde blive de grove Forbrydelser, og at Ministeren vilde paalægge Anklagemyndigheden ikke at dekretere Anklage, hvor det vilde virke ubilligt. Derfor har vi Lov til at sige over for det danske Folk, naar det nu kommer i Massevis, og naar man fra Juristernes Side kommer i stort Tal og peger paa: Hvordan har I dog kunnet gaa med til en Lovgivning, der fører til saa ubillige og meningsløse og urimelige Resultater, at disse Domme er i Strid med de Forudsætninger, hvorunder vi vedtog Lovene. Vi har deri ogsaa en Støtte fra den højtærede Justitsminister, naar han nu i Dag selv erklærer, at flere af de Domme, som er blevet afsagt, er af en saadan Karakter, at han finder dem alt for strenge og derfor ønsker dem forelagt for Højesteret. Jeg glæder mig over, at Ministeren gaar den Vej, og takker ham derfor, men ogsaa det er et Udtryk for, at det er fuldt berettiget, at vi siger: her er Domstolene gaaet langt, langt videre, end Forudsætningerne var fra vor Side.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingen og udsætte Mødet. Det genoptages i Aften Kl. 19³⁰.

Mødet udsat Kl. 18²⁵.